ISSN 0132-4462.
№ 2 2005
лютий

перець

Володимир АДАМОВИЧ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Юрій ОПЕКАН

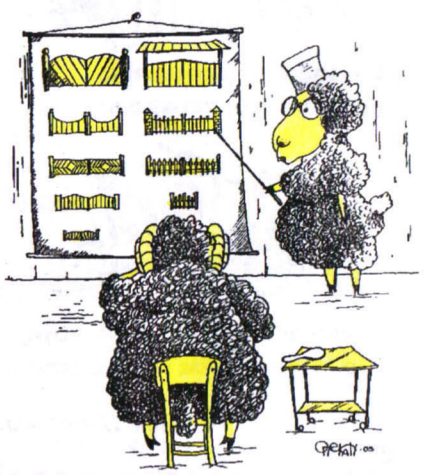

Радна САХАЛТУЄВ (тема Володимира Адамовича)

— Це відповідальні за теплопостачання населення. Їх — у холодильник!

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

БЕЗ «ВІТЧИЗНИ»?

Понад три десятиліття знаходиться редакція одного з найстаріших українських літературних журналів «Вітчизна» у Києві на вулиці Грушевського, 34/1. А нещодавно видання одержало повідомлення, в якому «Печерськжитло» попереджує, що договір на оренду закінчується 1 березня 2005 року і не буде продовжений на новий термін. Якщо редакція добровільно не залишить приміщення, її примусово виселять. Очевидно, для когось «Вітчизна» не духовне надбання України, а всього-на-всього цінні квадратні метри на престижному Печерську.

ПОЗА ГРОЮ

Фахівцями Рахункової палати встановлено, що в період підготовки національної збірної України до минулих літніх Олімпійських ігор, Державним комітетом із питань фізичної культури і спорту використано не за цільовим призначенням 3,2 млн гривень бюджетних коштів, з бюджетним правопорушенням — 82,1 млн грн., з порушенням чинного законодавства — 5,4 млн грн.

ЯК ГАРТУВАЛАСЯ «КРИВОРІЖСТАЛЬ»

Не одне покоління виховувалось колись на книзі Миколи Островського «Як гартувалася сталь». Якби хтось із прозаїків взявся описувати події, які розгортаються в наші дні навколо комбінату «Криворіжсталь» з приводу його «приватизації», то, мабуть, вийшов би також цікавий роман. Хоч і не героїчний, але повчальний.

ЦЕ НЕ ЖАРТ

З першого квітня працівники державтоінспекції змушені будуть вдаватися до рішучих заходів, якщо водій авто не має полісу про обов'язкове страхування. Це безумовно вплине на аварійність на автошляхах України. Аварій стане менше. Бо їздитимуть не всі. Приміром, не кожен пенсіонер зможе викроїти із своєї мізерної пенсії кругленьку суму. То ж і стоятимуть на приколі їхні старенькі «Запорожці», «Москвичі»...

Отакий нам приготували першоквітневий «жарт».

Олексій КОХАН

Іронізми

✓ *Кохання окрилює, але ангелом не робить.*

✓ *Спочатку пускала бісики очима, а вже потім давала чортів.*

✓ *Якщо дві жінки мовчать, значить, вони переводять подих.*

✓ *Під каблук потрапляють здебільшого ті, що задивляються тільки на ноги.*

✓ *Декому, щоб пізнати себе, достатньо здати аналізи.*

✓ *Наручники дають можливість голосувати обома руками.*

✓ *Пацюки, яким нікуди бігти, намагаються стати капітанами.*

✓ *Щоб влада чула народ, німі не повинні обирати глухих.*

✓ *Щоб іти в ногу з часом, потрібні не ноги, а голова.*

✓ *Коли при владі барани, хочеться вовком вити.*

Юрій МЕЛІХОВ.
м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чув, що ви хмари можете розігнати. Так вони зараз над моєю фірмою нависли. Розженіть!

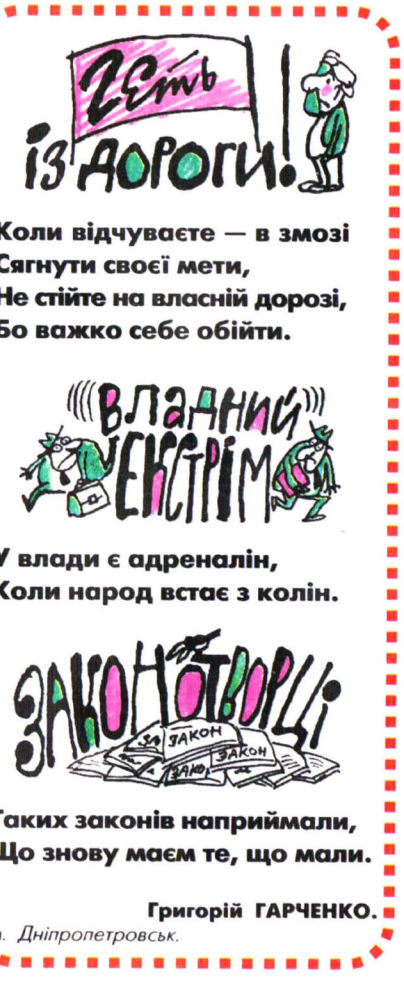

Григорій ГАРЧЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Дві усмішки

УВІМКНУЛИ

Купили дід із бабою приймач для радіоточки. А увімкнули в електромережу, де напруга 220 вольт. Дим пішов, а з приймача — ні звуку.

— Діду, а чого вони там мовчать?— запитує баба.

— Ось зараз покурять,— підняв палець той,— а там, дивись, щось і скажуть...

Антон СТРУМЕННИЙ.
м. Татарбунари Одеської області.

БЕРУ!

До магазину «Птиця, яйця» за хвилину до закриття вбігає захекана жінка:

— Слава Богу, встигла! У вас кури є?

Продавець дістає з холодильника останню курку і кладе на ваги:

— Рівно кілограм.

— А у вас більшої немає?

Продавець забирає курку, кладе у холодильник, потім дістає її і знову кладе на ваги, непомітно тисне на них пальцем:

— Півтора кіло...

— Прекрасно!— киває жінка.— Беру обидві...

Данило МАМАЙ.
смт Муровані Курилівці на Вінниччині.

Олексій КОХАН

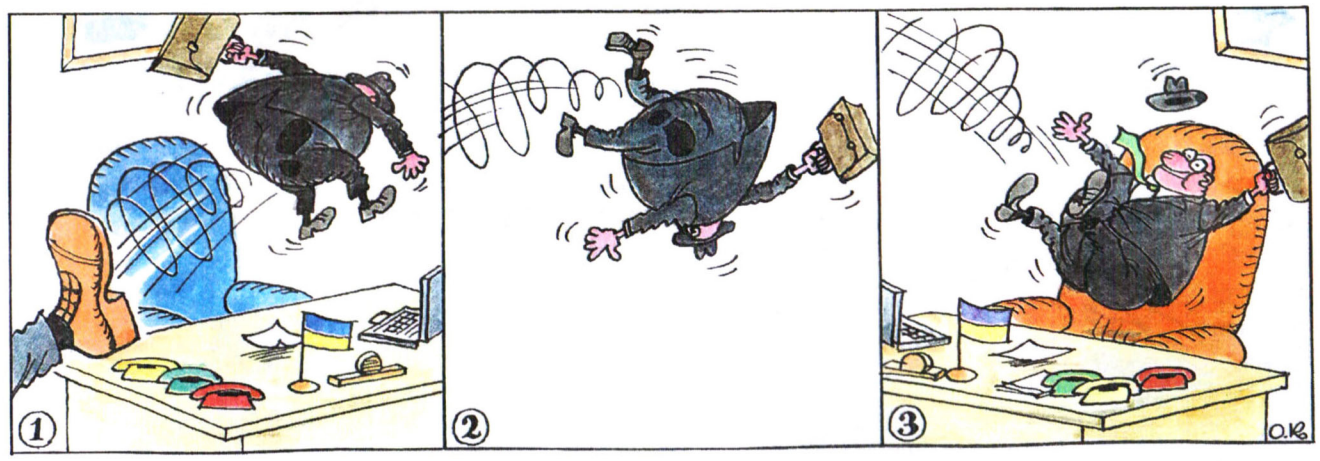

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Вадим СИМИНОГА

ГУМОРЕСКА

ЗРАЗУ ВИДНО!

Мене викликали до штабу армії і вручили наказ: на три дні відряджають на легкоатлетичну спартакіаду захищати спортивну честь повітрянодесантних військ. Я чмихнув: де це бачено, щоб генерала ганяти, мов якогось єфрейтора? Але наказ є наказ!

У таборі під хутором Яреськи генера-а-а-лів зібралося!!! На нарадах у Міністерстві стільки не бачив. Аж в очах замерехтіло від зірок.

Думав, що тільки я сім пудів затягую. Ха-а! Тут не було жодного Аполлона. Усі ніби на восьмому місяці вагітності.

Нас вишикували і оголосили програму змагань: біг на сто метрів із бар'єрами, крос на п'ять кілометрів, стрибки з жердиною і через коня, штовхання ядра. Словом, ухекатись і не піднятись.

Спробував босим у джерелі постояти, аби якусь болячку підхопити та у шпиталі відлежатись. Марно старався...

Вранці «запросили» на біг із бар'єрами. На старті поруч зі мною стояв танкіст. Я глянув на нього. Ну й ну! І як він тільки у люк пролазить?!

Старт дали з гаубиці. Сусід рвонув напролом. Смугастих штахетників — як не було. Оскільки нас бігло лише двоє, то я у своєму звіті написав, що прийшов другим.

Не встиг перепочити — стометрівка. Тут нас стартувало більше.

Знову гахнули з гаубиці. Стокілограмові бігуни рвонули з місця... Через десять метрів «здох» перший. За секунду розпластався другий. Зачовгали доріжкою решта. Фініш усі перетнули на чотирьох. Санітари уже чекали з ношами.

Середньовічна інквізиція не вигадала б гіршої екзекуції. За що такі випробування? Ви коли-небудь бачили генерала, який розмазує по щоках сльози?

А наступного ранку — ще гірше. Стрибки із жердиною! Потім через коня. Жердина піді мною тріснула, мов сірник. На коня я якось ще заліз, а злізти вже не зміг.

Не знаю, чи хто спромігся на п'ятикілометровий крос, а я написав рапорт, що бігти не можу через спазми у куприку. Головний суддя змагань наклав резолюцію: «Госпіталізувати». І мене гелікоптером відправили у шпиталь, де начальник ніжно сказав: «Шкода, але до стройової ви непридатні. Комісувати».

Я спробував заперечити. Мовляв, генерали у строю не ходять. Вони командують... Але начальник шпиталю уже повернувся до мене спиною.

Виявляється у наших муках винен наш міністр. Після якогось чергового візиту до штаб-квартири НАТО його начебто перемкнуло. Ото й віддав наказ усіх генералів вивести на спортмайданчики, аби, значить, трохи схуднули і не ганьбили війська своїми животами і потрійними підборіддями. Передав він куті меду. Як на мене, то нічого поганого немає в тому, що наші генерали мають такі статури. Зразу видно, що наша армія он як дбає про свій генералітет. А значить, і про оборону держави.

Володимир СУБОТА.
м. Харків.

Микола КАПУСТА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ДЕРЖКУМШТАТ.

ПРАЦІВНИК РАБГОСПУ.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ГІРШІСТЬ.

ДУЛІКАТНІСТЬ.

ОЛІГАНАРХІЯ.

ВАЛЮТАРИЗМ.

ПРОЦЕДУРА УСАНОВЛЕННЯ.

ФАРШИФІКАЦІЯ ВИБОРІВ.

МУЧИТИПАЛІТЕТ.

СЛІПЧИЙ ПРОКУРАТУРИ.

ДОКОНАВЧА ВЛАДА.

ЦУПЕРМЕН.

Леонід ЗАБАРА.

МОЛОДЕ — ЗЕЛЕНЕ

Міні-усмішка

Полковник проводить з офіцерами заняття з вивчення військових статутів.

Молодий лейтенант піднімає руку:

— Товаришу полковнику, Ви не зовсім правильно трактували деякі положення статуту.

Полковник:

— Молодий ще мене повчати! Коли тебе ще й на світі не було, — я вже з Будьонним брав Крим, Рим і Ейфелеву вежу...

Геннадій ШЛЯХТІН.

м. Луганськ.

Олексій КОХАН

— Знову Федось із кумами благодійний концерт дає!

Георгій МАЙОРЕНКО

— На цьому місці збудують котеджі для можновладців!

БАЙКИ В ПРОЗІ

ВИСОКИЙ ПОЛІТ

— Признатися, не сподівався зустріти тебе у піднебессі,— сказав Орел Жайворонку.

— Обоє ми прагнемо високості,— погодився той.— Я, щоб піднести пісню, а ти, щоб видивитися здобич.

ГОЛОВНА РОЛЬ

У городньому театрі вирішили поставити спектакль «Посіяла огірочки». Зійшлися режисери, їхні помічники, консультанти, одне слово — всі, кому це діло не було байдуже. Стали думати, гадати, як краще донести ідею до глядача. І відразу ж спалахнула суперечка навколо ролі Огірка. Молода Динька, яка була літконсультантом, запропонувала віддати цю роль... Огірку.

— Товариші,— втрутилася помічниця режисера Редька,— хоч п'єса й про огірки і пропозиція Диньки на перший погляд може здатися слушною, її слід рішуче відхилити. Грати на сцені самого себе, це... Не забувайте, що натуралізм у мистецтві давно засуджений. А крім того, зелений Огірок просто не справиться зі складною філософською роллю Огірка.

— Згоден із моєю колегою,— виступив другий помічник режисера Пастернак,— але хочу додати ще й таке. Уявіть собі: на прем'єру сходяться найшановніші мешканці городу, і ми випускаємо на сцену Огірка. А що таке Огірок для сцени? Мізер. Його ніхто не помітить. Шановні гості можуть подумати, що хоча ми й посіяли огірочки, але з урожаєм у нас не теє... не дуже... Хоча ми й театр, але він відбиває реальне життя.

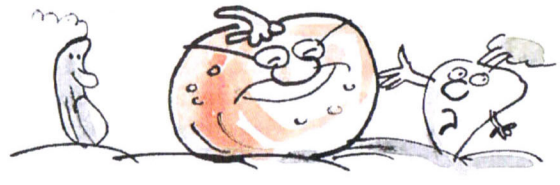

Нарешті підвівся головний режисер Буряк:

— Підсумуємо, товариші. В цілому в своїх творчих пошуках ми йдемо правильним шляхом. Думаю, не помилимось, коли провідну роль Огірка доручимо нашому шановному актору, досвідченому майстрові сцени Гарбузові.

ХОЧ І ЗМІНИВ КУТ

Проходячи мимо галявини, на якій любив лежати Осел, Кінь побачив, як ледар, натужачись, перекидається з правого боку на лівий.

—Що бóка відлежав?— уїдливо запитав Кінь.

— Міняю кут зору на дійсність, як того вимагає епоха.

Кут зору він справді змінив. Але Ослом залишився.

Іван ВЛАСЕНКО.

м. Київ.

Сергій РЯБОКОНЬ

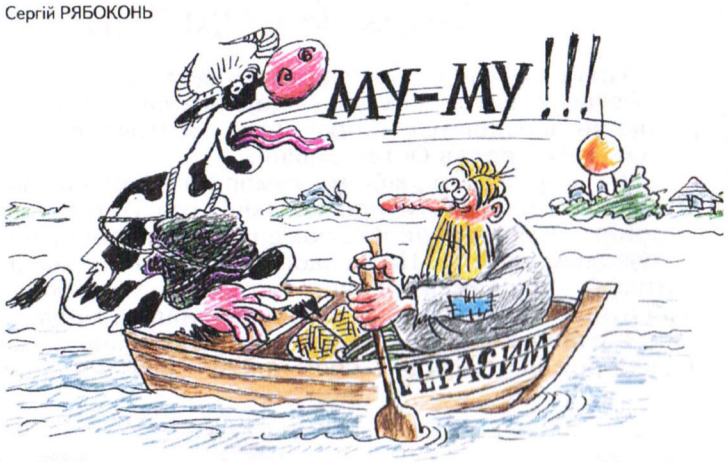

М Е Ж А

БАЙКА

Історійку одну вам розкажу...
Хтось на городі протоптав Межу.
І тут не забарились Бур'яни:
Заполонити ту стезю вони,
У ріст пішли, немов навперегін,
І вкоренялись, особливо Хрін.
(Коса тоді чогось була тупа,
І обминала ті місця Сапа).
Межа все заростала, обростала
І самочинно так Обніжком стала.
А той Обніжок, той розсадник Хрону
В амбіцію ударився безпардонну:
— Мені належить мати ранг Кордону!
Тут буде самостійний регіон,
А в ньому буде тільки наш закон.
Свої порядки і свої пісні!.. —

* * *

...Плуг розорав Обніжка навесні.

Ігор СКРИПЧЕНКО.

смт Недригайлів.

Микола КАПУСТА

Президент сказав нам, що тепер не будемо возити хабарі в кульках і валізах. А в чому ж?!

Слово надається

УСМІШКА

Голова парламенту:

— Слово надається народному депутатові Квочці, фракція «Лівий-правий центр»!

— Народний депутат Квочка, фракція «Лівий-правий центр». Прошу слово передати народному депутату Селезню!

Голова парламенту:

— Слово надається народному депутатові Селезню, фракція «Лівий-правий центр».

— Народний депутат Селезень, фракція «Лівий-правий центр». Прошу передать слово народному депутату Цапові.

Голова парламенту:

— Слово надається народному депутатові Цапові, фракція «Лівий -правий центр».

— Народний депутат Цап, фракція «Лівий - правий центр». Прошу...

Голова парламенту:

— Час, відведений для виступу представникам від фракції «Лівий-правий центр» вичерпано. Слово для виступу надається...

Віктор ВОВК.

смт Комінтернівське Одеської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЕЙФЛОРИЗМИ

◆ *Легко переступити межу, якщо по обидва її боки бідність.*

◆ *Перед тим як погнати в шию, її обов'язково намилять.*

◆ *Не один дах поїхав, поки вгорі проектували фундаменти.*

◆ *З гордо піднятою головою до корита не пропхаєшся.*

Флоріан БОДНАР.

Валерій ЧМИРЬОВ

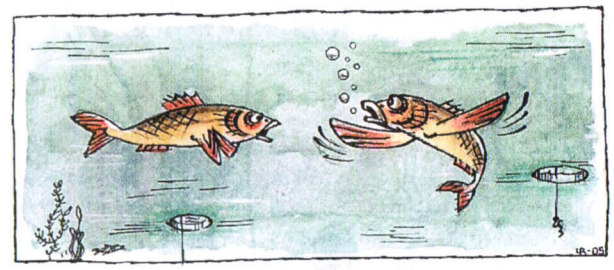

— Сьогодні я з отакенного гачка зірвався...

Олексій КОХАН

Друже Перче! *Невже у нас культура закінчується за Фастовом? Скажеш, дивне запитання. Тоді хто мені пояснить: чому радіоканал «Культура» Національного радіо України можна почути в ефірі тільки в радіусі ста кілометрів від столиці? А ще, може статися так, що на багатьох хвилях незабаром ми будемо слухати здебільшого радіоголоси наших сусідів, котрим щедро надаємо свій інформаційний простір. Бо сусіди на це грошей не жаліють. Чому б не повчитись у них?*

Олександр БУРЯЧЕНКО.

м. Коростишів.

Олексій КОХАН

Друже Перче!

Минулого року плив я теплоходом по Дніпру з Києва до Канева. І знаєш, що мене вразило? Гадаєш, природа? Ні. Дивився я на береги, а на них — палаци, палаци, палаци... Не один десяток кілометрів «обліплений» ними Славутич. Я не проти, щоб люди жили заможно і красиво. Але оті «хатинки» збудовано так близько до води, що не відповідає елементарним екологічним і санітарним нормам. Може, хоч нова влада захистить Дніпро від такого варварства...

А. МОКРЕНКО.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сліди обриваються... Дивно!

Презентація у Перці

КОЗАЦЬКИЙ СМІХОВНИК

Колись Остап Вишня запитав у ще юного тоді поета: «Петре, скажіть, а Ребро — це ваше справжнє прізвище чи псевдонім?» «Справжнє»,— відповів юнак. «Козацьке!»— додав Остап Вишня.

А тепер скажіть, хіба міг гуморист із козацьким прізвищем не писати про козаків? Що Петро Ребро і робить. А останні десять років щороку видавав по книжці «Козацьких жартів». Це за сьогоднішньої ситуації із книговидавництвом — справжній подвиг. Але Петро Павлович, як і подобає лицарю сатири і гумору, на цьому не зупинився. Недавно він пустив у світ широкий «Козацький сміховник», де зібрано кращі з кращих його усмішок про славних запорожців. Сьогодні у нас презентація цієї енциклопедії козацького гумору.

ВІД АВТОРА

Подейкують, що Бог веселих любить:
Якщо наш побратим — не слововблуд,
Мерщій його на сьоме небо цупить,
Аби там розважав він райський люд.

А я скажу оцій легенді в піку:
Господь шанує наш перчанський хист —
Дотепникам доточує він віку
(Була, живе сто років гуморист):

Мовляв, жартуй і смійся на всі груди,
Прищеплюй людям радісні чуття,
Бо на землі без тебе пекло буде,
А не життя!

ВТРАТА

Горе-лихо у Карпа.
Співчувають йому люди:
Бідолашному, сліпа
Куля влучила у груди.

Парубійко аж реве.
— Мучить рана?— хтось питає.
— Ет, що рана! Заживе.
Хто сорочку залатає?

ДИВНА КОРОВА

Мати, пораючись в хаті,
Запитала в доні:
— Що ти вчора так допізна
Робила в пасльоні?

Дівка пирхнула: — Ой, Боже!
Ви про це існову!
Вже сто раз я вам казала,
Що пасла корову!

Вголос думає матуся:
— Задала задачку!
Бо мені чомусь здалося,
Що чула балачку.

Дівка знизує плечима:
— Як вас розуміти?
Що, я з Лискою не можу
Вже й погомоніти?

— Звісно, можеш,—
каже мати.—
Можеш. А тим часом
Мені дивно, що корова
Розмовляла басом!

ЧУДОВЕ ПОЛЮВАННЯ

Ішов козак із полювання
І так уголос міркував:
— Це добре, що стріляв я
в качку,
Але, на щастя, не попав.

Це добре, що вона не впала
У річку, де густий рогіз.
Це добре, що і я за нею
В холодну воду не поліз.

Це добре,
що не простудився,
Адже здоров'я — над усе.
Це добре,
що не мучить нежить
І лихоманка не трясе.

Це добре,
що на грішнім місці
У мене не схопився чиряк
І на коня я можу сісти...
Чудово!— вигукнув козак.

КОБЗАР І ЦАР

Козацького сліпого кобзаря
Якось вхопили стражники брутальні
І притягли до грізного царя,
Що ніжився собі в опочивальні.

От цар і каже: — Співи я люблю,
Довкола ж чую лиш плітки зловісні.
Тобі я кобзу з золота куплю,
Якщо мене прославиш ти у пісні.

— Е, ні,— кобзар затявся,— хоч убий,
Та серцю я наказувать не вільний.
Тебе прославить? Я хоч і сліпий,
Одначе, бачить Бог, не божевільний!

ЧАСТО...

Зустрів Омелько земляка
Опісля доброго «причастя».
— А ти,— питає козака,—
До церкви ходиш дуже часто?

— Частенько!—
мовив гострослов.—
Завжди, коли не б'ю ногайця.
Але коли б я не прийшов —
Чомусь у церкві святять яйця!

СОЛОНІ ДИНІ

Ріже дині запашні
У дворі Микита,
Густо солить і свині
Кидає в корито.

Гульк — його сусід Петро,
Вражений, підходить:
— А чого це ти добро
Взявся переводить?

Той зітха: — А що зроблю?
Хай їдять хоч свині,
Бо страшенно не люблю
Я солоні дині.

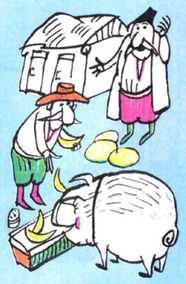

ПОЩАСТИЛО

На полюванні був Данило,
Сусідам хвалиться жона:
— Йому страшенно пощастило!
— Убив, напевно, кабана?

Це ж скільки м'яса привалило! —
А жінка глянула з-під брів:
— Кажу, страшенно пощастило,
Що кабана він не зустрів!

Олексій КОХАН

ГУМОРЕСКА

ПРАПОРОНОСЕЦЬ

— Що, захворіли, Петре Івановичу? Сідайте! Що у вас?— запросив лікар діда.

— Ой, Богдане Степановичу, щось живіт мій не подобається. Чомусь пупок дуже болить, пече.

— Гай-гай, маєте пенсію, то й лежали б собі на дивані біля телевізора. А ви вже після революції гасаєте по різних мітингах, демонстраціях. Роздягайтеся! Еге, пуп опух, почервонів. І навколо нього якесь дивне почервоніння. Мені хвороби з такими симптомами невідомі.

Лікар натиснув на пуп. Петро Іванович заойкав, заскиглив. Лікар прослухав, обстукав, обмацав його.

— У вас усе просто в чудовому стані. Лише пуп чомусь деформувався, ямка зникла, бо

геть запухла. Направимо вас до лікарні.

— Як — до лікарні? Мені ж завтра прапор нести. Якась там радикальна партія збирається протестувати, організовує демонстрацію. Десятка ж пропаде.

— Яка десятка?

— Пронесу прапор — отримаю десятку. На мою жалюгідну пенсію не проживеш. Ага, зрозумів у чому справа! Богдане Степановичу, я ж на всіх мітингах, демонстраціях — прапороносець! Все нормально! Це мені так натерли-намуляли держаки прапорів. До побачення, до побачення, лікарю! Ніколи. Побіжу купувати спеціальний ремінь, щоб держаки не натирали...

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

ТУТ БУВ Я!

ГУМОРЕСКА

Дмитро Карпович Перекручений енергійно сховав на кухні ножа-сікача й злотвішно почав виколупувати на шафі слова: «Тут був я! Хазяїн!»

Шкрябнувши знак оклику, він помилувався своєю роботою і дописав: «Митя+Катя=любов!»

У кімнаті пахло смаженим і смаленим. Це Катерина Пилипівна Перекручена саме розвела на тахті багаття і спокійнісінько смажила шашлик, нанизуючи м'ясо на вусики від телеантени.

Бабуся Марія походжала по квартирі з сокирою в руках і ніяк не могла знайти собі роботу. Натрапивши нарешті на телевізор, вона обережно поставила на нього березову колоду й щосили гахнула по ній.

Син Петько обривав листки з фікуса. Обірвавши, він поламав на ньому все гілля, потім сховав рогатку й, заклавши чималенького камінця, стрельнув по трюмо.

В цей час Дмитро Карпович закінчував видряпувати на підвіконні «Тут живе сім'я Перекручених». Гардини він обірвав, бо вони заважали роботі.

Бабуся Марія дорубувала стіл.

Сім'я Перекручених у вихідний день звикла виїздити на природу. А сьогодні йшов дощ. Всі вони лишилися вдома, а хотілося почуватися, як у лісі.

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

Народні усмішки

ПОЗИТИВНА РИСА

Молода вчителька скаржиться своїй подрузі:

— Один учень зовсім мене замучив: крутиться, говорить, зриває уроки.

— А є в нього хоча б одна позитивна риса?

— На жаль, є — він не пропускає уроків...

МРІЇ АКТОРІВ

Весна. Депресія. Розмовляють два актори.

— Хотілося б зіграти Обломова,— каже один.

— Чому?

— Як, «чому»? Всю першу дію можна грати, не встаючи з дивана.

— Ясно... А я хотів би зіграти Герасима.

— Чому?

— Щоб тексту не вчити.

КРАЩА КАРТИНА

— Зверніть увагу на цю картину. Це одна із кращих моїх робіт,— каже художник.— Коли я її починав, то й сам ще не знав, що вийде.

— А тепер,— питає відвідувач,— як ви гадаєте, що вийшло?

ЧУДОВИЙ ВЕЧІР

— Учора я провів чудовий вечір!— хвалиться один драматург колезі.— Приємно згадати!

— Був у театрі?

— Не я, а моя дружина.

Почув і записав
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

В ОДЕСІ

На Привозі висить таке оголошення: «Пропав великий чемодан із грошима, прохання повернути хоча б гроші!»

ЗАХОДЬ

Обкурений наркоман ледве тягне ноги додому. Заходить до під'їзду, підходить до своїх дверей і дзвонить. Двері відчиняє бабуся, розгублено дивиться на внука: наркоман робить ще одну затяжку і меланхолійно каже:

— Ну що, старушенція, заходь, коли прийшла...

Почув і записав
Сергій ГРИВА.
м. Малин
на Житомирщині.

БАГАТО

— Грицю, то правда, що сьогодні під час сварки обліковець назвав тебе бараном, ослом і свинею.

— Правда.

— Ну то він вже занадто багато приділив тобі уваги.

УТОЧНИЛА

Дзвонить директорова жінка до його секретарки:

— Мені стало відомо, що у тебе з моїм чоловіком — роман.

— Перепрошую, не Роман, а Ярослав.

НЕ БІЙСЯ

Підійшов сторож до чоловіка, який ловив рибу, та й каже:

— У цьому ставу ловити рибу заборонено.

— Я заплачу.

— Прошу.

— Скільки?

— Десять гривень.

— Бери, але дай мені квитанцію, що я заплатив.

— Навіщо?

— А якщо запитає другий сторож?

— Не бійся. Даси йому десять гривень і він тебе не чіпатиме.

ДУЖЕ ПРОСТО

Циганка до дівчини:

— Іди красуне до мене, я тобі погадаю — скажу, коли ти перший раз вийдеш заміж, яких матимеш чоловіків і скільки буде дітей.

— То у мене буде не один чоловік?

— Давай двадцять гривень і матимеш скільки захочеш.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Лікарю, побійтеся Бога! Операція коштує, як автомашина!..
— А я й збираюся авто купувати...

Георгій МАЙОРЕНКО

Віктор ПОПОВ

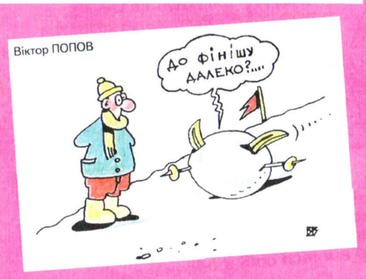

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Він посидить за Миколку, бо той пішов додому погрітися.

Валерій ЧМИРЬОВ

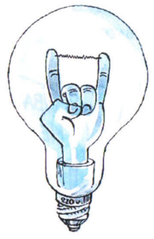

Лампочка «Пацана».

Андрій САЄНКО

Вадим СИМИНОГА

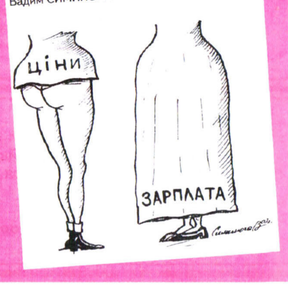

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

Іван САВЛЮК

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Нашим діткам разом із атестатом про закінчення школи треба вручати і медаль «За мужність»...

Георгій МАЙОРЕНКО

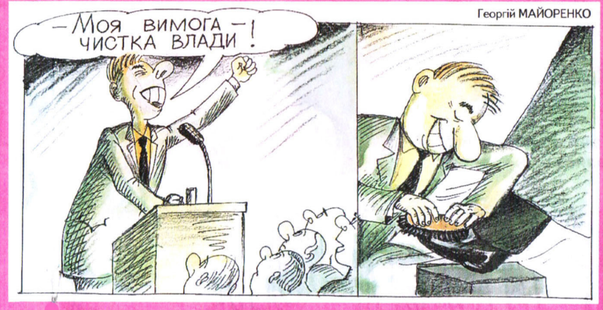

Володимир АДАМОВИЧ

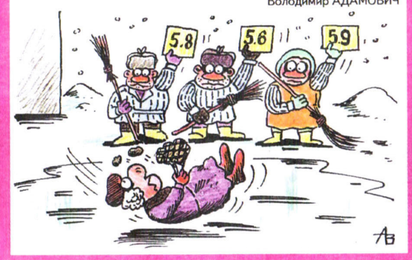

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Не клює? А за кого ви голосували?

Костянтин КАЗАНЧЕВ

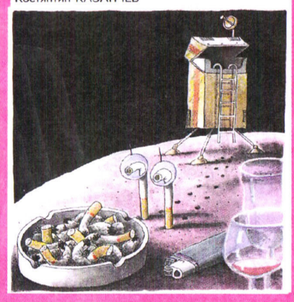

Валерій МОГИЛЬНИЙ

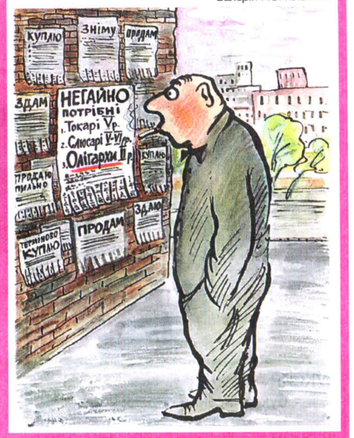

Євген ХУДАЄВ

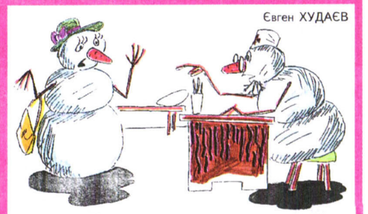

— Лікарю, мене в жар кидає!
— Приймайте по дві порції морозива тричі на день...

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

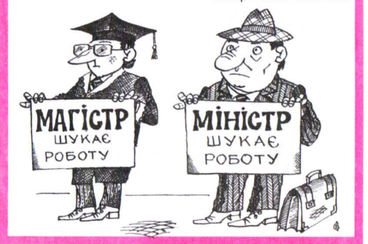

Олексій КОХАН

— Добре сусідам: уже відгуляли синове весілля!

Олексій КОХАН

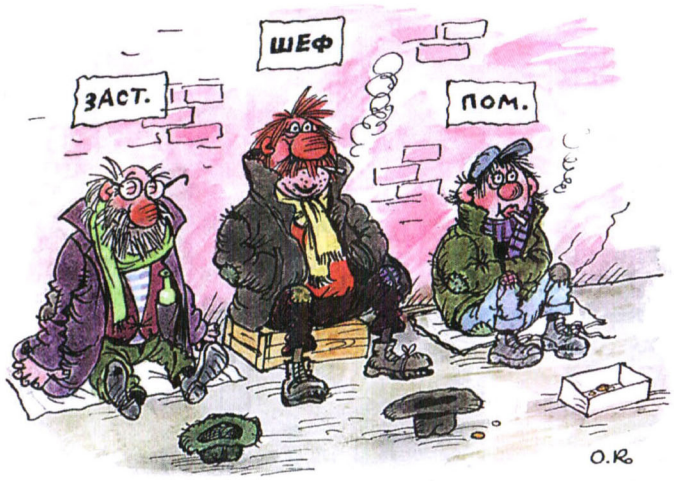

Володимир СОЛОМАШЕНКО

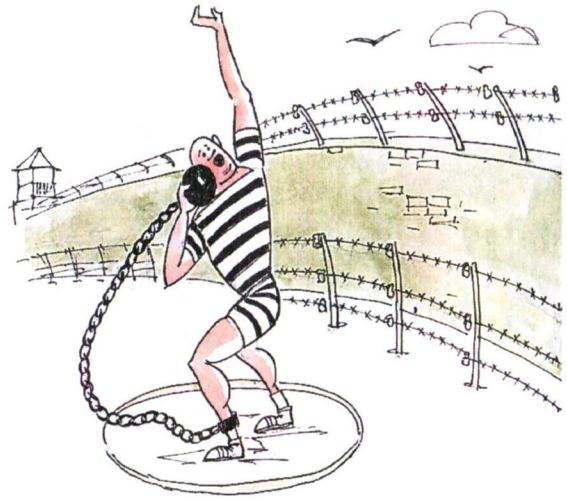

Словничок-жартівничок

БУКСИР — буковинський сир.

ДЕКАНАТ — загублена линва.

ДЕРУНИ — податківці.

МОТОВИЛО — моторизовані вила.

ПЕРЕКАЗ — пліткар.

КАРТУЗ — найголовніша карта.

ПРОБКА — дегустація.

ЯГНЯ — дитя баби Яги.

Микола МИЦЕНКО.
м. Ківерці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Бачиш, Петровичу, не тільки вовка ноги годують!

Георгій МАЙОРЕНКО

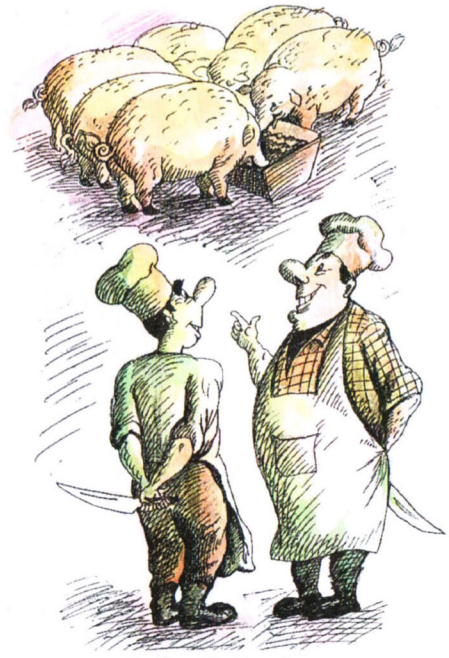

— Наївні! Радіють, що влаштувалися біля корита!

СМІШИНКИ

ПОКАТАЛИСЯ

— Тату, тату, я більше не піду з тобою на санчатах кататися.
— Припини рюмсати! Вези далі!

НА СТРІЛЬБАХ

Солдат доповідає прапорщику:
— Товаришу прапорщик, снаряди закінчилися.
— Усі до одного?
— Так точно!
— Припинити вогонь!

Олександр ГОСТРОНІС.
м. Миронівка на Київщині.

ЩЕ НІ

Лікар, обстеживши дідуся:
— Скільки ж вам років?
— Через два тижні — вісімдесят п'ять стукне.
— В армії служили?
— Ще ні.

Василь УДОВИЧЕНКО.
с. Удовиченки на Полтавщині.

ЗАЗДРІСТЬ

— Ні, все-таки наші сусіди заможніші від нас. Нам до них далеко,— розмірковує дружина.
— Це ж чому?— обурюється чоловік.
— Минулого року їх тричі грабували, а нас — жодного...

Олег ПОЛОВЕЦЬ.
м. Рубіжне.

СУЧАСНА МОЛОДЬ

— У тебе справді буде дитина?— перепитує доньку спантеличений батько.
— Так, мені лікар сказав...
— Від кого?
— Лікар мені цього не сказав...

Валерій ПОПОВИЧ.
смт Гусятин Тернопільської області.

ТЕПЕР ПОРЯДОК

ГУМОРЕСКА

«Така автобаза, а поцупити нічого! Іржавої гайки нема від чого відкрутити! Дожилися, трясця вашій матері!»— сердито спльовував собі під ноги Хома, чимчикуючи стежкою з роботи вздовж триметрового паркана лісопилки.

Він якраз намірився дати конкретну характеристику директору та всій його челяді, коли спереду щось так гупнуло, аж земля задвигтіла.

«Невже метеорит?!»— присів від несподіванки Хома, пильно вдивляючись у надвечір'я.

Напруживши зір, розгледів нечіткі обриси продовгуватого предмета, що невідомо звідки взявся на стежці.

«А це що таке?— нагнувся Хома, знущаючись над радикулітом.— Нічого собі балочка! Добрячий шмат матеріалу.— І прозрів: — Шпала! Новісінька шпала. Ще пахне живицею. Звідкіля б їй тут узятися?— Задер голову, чи не падає ще якась манна небесна з неба, але врешті зрозумів: надіятися марно — подарунок не від Бога, а з-за огорожі.— Це ж треба! Викинули якраз на дорогу. Ще хтось перечепиться темної ночи — гепнеться й розквасить собі фізіономію. Та й не лежати ж отут шпалі безгоспним барахлом. Вмить ноги приробляють!»— Він подивився на брус закоханими очима, як Отелло на Дездемонну у першому акті, піднатужився — і завдав собі на плече.

Добре попотівши, ледве дотяг разом із радикулітом ношу до обійстя.

«Куди б її?— шкріб потилицю Хома. Із останніх сил засунув знахідку під сходи веранди, прикрив різним дрантям.— Чи кидається у вічі? Наче, й не видать. Купа якогось мотлоху, на перший погляд. А якщо спохватяться і нечиста наднесе когось у міліцейському картузі? Змоделюємо ситуацію. Поставимо себе на місце поліціянта».

Хома включив світло на подвір'ї, вийшов за браму і рішуче копнув ногою хвіртку.

«Чи не чули, бува, про покражу на лісопилці?»— спитав себе Хома. І сам собі відказав: «Ані про сажу, ані про покражу».— Пройшовся подвір'ям, заклавши руки за спину, оглядаючи усі закутки.— А це що під сходами?..»

«От лихо! Знайдуть тута».

Витяг шпалу з-під сходів, підставив під неї затерпле плече й поволік нелегку ношу в сарай. Розгріб минулорічну солому, кинув балочку в темний куток і прикрив кукурудзинням. Струсив із себе пилюку і подався за ворота.

«Спробуємо ще раз,— різко відчинив хвіртку

Олексій КОХАН

— Ну й нахаба! Вже третій раз сюди приперся!

ПЕРЧИНКИ

КОРИСНА ПОРАДА

Щоб зробити щасливою одну людину , достатньо обрати її народним депутатом; щоб ощасливити тисячі людей, треба відкликати ту людину з депутатів.

ЖІНКА ПРОСИТЬ

— Коханий, давай краще посваримося з тобою по-доброму!

ОГОЛОШЕННЯ

* * *

«Зачинено. Всі пішли перефарбовуватися».

* * *

«Всім нагородженим золотим орденом «За служіння народу» — терміново дати підписки про невиїзд».

ФІЛОСОФІЯ

З кожним прожитим роком людина все ближче до вічності.

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *До лісу – похід, від лісу – «вилазка».*
- *Якщо красти там, де вже нічого вкрасти – це вже мистецтво!*
- *Лозунг випивохи: «Геть чарку! Хай живе склянка!».*
- *Чим далі в ліс, тим більше пеньків і на кожному порожня пляшка.*
- *А комар може бути «братом по крові»?*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ на Рівненщині.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я зробила євроремонт своєї хатки.

Валерій ЧМИРЬОВ

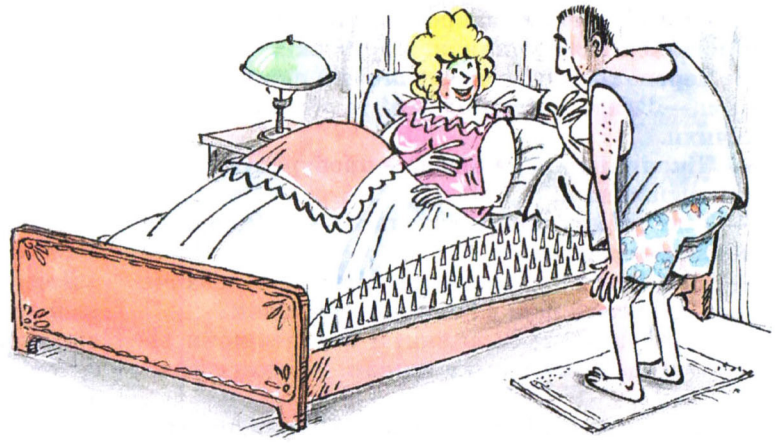

— Тобі пощастило! Чоловік на семінарі йогів буде цілісінький місяць...

На подвір'я.— Ану, показуйте, де ви тут сховали крадене?!— Обійшов навколо хати, зазираючи в усі куточки. Глянув, під сходи, понишпорив біля огорожі, зайшов у сарай.— А це що?!»— штрикнув вилками у сухі кукурудзяні стебла.

«І тут можуть знайти!»

Перепрошуючи радикуліт, звалив шпалу на плече, взяв заступа і, спотикаючись, почалапав на город.

У повній темряві за якусь годину, як солдат на передовій, вирив окопчик: один на два й на три метри. Зіпхнув туди знавіснілу шпалу і зарив із продуктивністю бульдозера. Навколішки зарівняв місце схованки. Граблями заскородив насаджену березневу грядку у радіусі десяти метрів, аж за сусідську межу. Обтер руки об штани і почвалав знову на вулицю.

Ледве переставляючи ноги, відчинив хвіртку: «Так, де тут схованка із краденим?! Признавайтеся, а то гірше буде!»— дізнавався сам у себе суворим тоном слідчого. Після чого не одну годину повзав під сходами, рачкував біля плота, порпався в сараї, навколішки трамбував рівненьку грядку.

«Дідька лисого! Нема! Оце так сховав! Сам знайти не можу».

Уже відспівали другі півні, коли Хома, полегшено зітхнувши, поплентався спати.

З годину покрутившись із боку на бік і не відчувши навіть натяку на сон (із голови не йшло: «А чи добре-таки сховав?»), схопився на ноги, тим паче, що уже розвидніло.

«Не знайшов, бо було темно. Завидна треба перевірити, чи не залишив слідів. Бо у того з погонами — нюх професіонала. Якщо знайде, пропав матеріальчик. Матеріальчик — пропав, а стаття — знайдеться!»

Хома підшукав загостреного прута і до обіду, забувши про сніданок, проштрикав увесь город у двадцять п'ять соток через кожних десять сантиметрів на глибину людського зросту.

Навіть натяку на те, що десь щось закопав.

«Порядок!— вдоволено потер руки Хома.— Якщо я за день не знайшов на власному городі, то хіба той у міліцейському картузі зуміє відшукати якусь дерев'яшку на чвертьгектарній площі?!»

І, насвистуючи веселу мелодійку, подався до хати досипати.

Роман ДЕМЧУК.
смт Зарічне Рівненської області.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЗРОЗУМІВ ПО-СВОЄМУ

Після закінчення уроків першокласник разом із матір'ю іде шкільним коридором, зупиняється біля одних дверей і читає по складах: «Зас-туп-ник ди-рек-то-ра шко-ли...»

— Мамо, це той, що за директора заступається? — питає хлопчик.

Валентина ГОРОДНЯ.

смт Короп Чернігівської області.

КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ»

Якщо ви впишете у клітинки пропущені слова в поширених образних порівняннях, то прочитаєте у виділеній вертикалі ще одну, народну, назву останнього місяця зими.

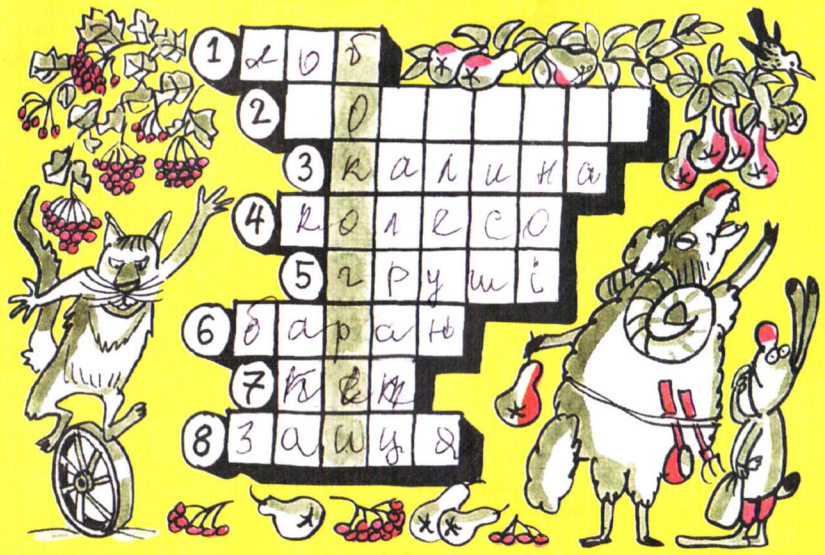

1. Наївся, аж ... твердий.
2. Вискочив, як Пилип з ... .
3. Гарна дівчина, як у лузі ... .
4. Потрібен, як п'яте ... до воза.
5. Така правда, як на вербі ... .
6. Дивився, як ... на нові ворота.
7. Допався, як ... до сала.
8. Ганяють, як ... .

Поспішиш — людей насмішиш

Польська народна казка

Тітонька Черепаха запросила гостей на пиріжки. Взялася тісто учиняти, а дріжджів — нема.

— Черепаховичу!— гукнула вона своєму чоловікові.— Злазь мерщій із печі та збігай до куми Зайчихи.

— Ніколи нікуди не бігав,— пробуркотів дядько Черепахович.

— Тоді сходи, тільки хутенько!— забідкалася тітонька Черепаха.

— Поспішиш — людей насмішиш!— неохоче почав злазити з печі дядько Черепахович.

Поки злазив, поки валянки взував, поки сіряк одягав, поки шапку шукав — минув тиждень.

Хотів уже, було, йти, а паска, щоб підперезатися, немає. Ще тиждень шукали пасок. Нарешті поволеньки виповз на ганок. Але знову біда — посуд для дріжджів забув, а повертатися не хочеться.

Знайшла тітонька Черепаха посуд, дядько засунув його за пазуху та вирушив до тітки Зайчихи.

— Дивись, не барись!— попросила його дружина, а сама взялася готувати начинку для пирогів. Бо гості мали незабаром прийти.

Уже й стемніло, уже й гостей повна хата, а дядька Черепаховича нема. Почастувала їх тітонька чим було, провела та й зажурилася: «Де ж це чоловік запропастився?»

Минув день, два, три, сім...

«Сходжу я, мабуть, сама до куми Зайчихи, та запитаю, чи був у неї кум»,— подумала тітонька Черепаха.

Тільки накинула хустку, коли бачить, дядько Черепахович вулицею пихтить — поспішає. І дріжджі в посудині несе.

Десь через годину припихтів він до своєї оселі та й зупинився на подвір'ї передихнути. А коли відхекався, став перелазити через поріг. Одну ногу перетягнув, другу, третю... І коли вже майже був у хаті, зачепився валянком за одвірок і гепнувся на підлогу.

Посудина — торох! Дріжджі — по підлозі рікою...

— Ех, сім днів ніс і не доніс!— зітхнула тітонька Черепаха.

— Якби ти мене не підганяла,— ображено відповів на те дядько Черепахович,— усе було б добре. А то «біжи хутчій», «принеси швиденько»! Я ж завжди пам'ятаю мудре правило: «Поспішиш — людей насмішиш».

Переповів М. ДРУЗЯКА.

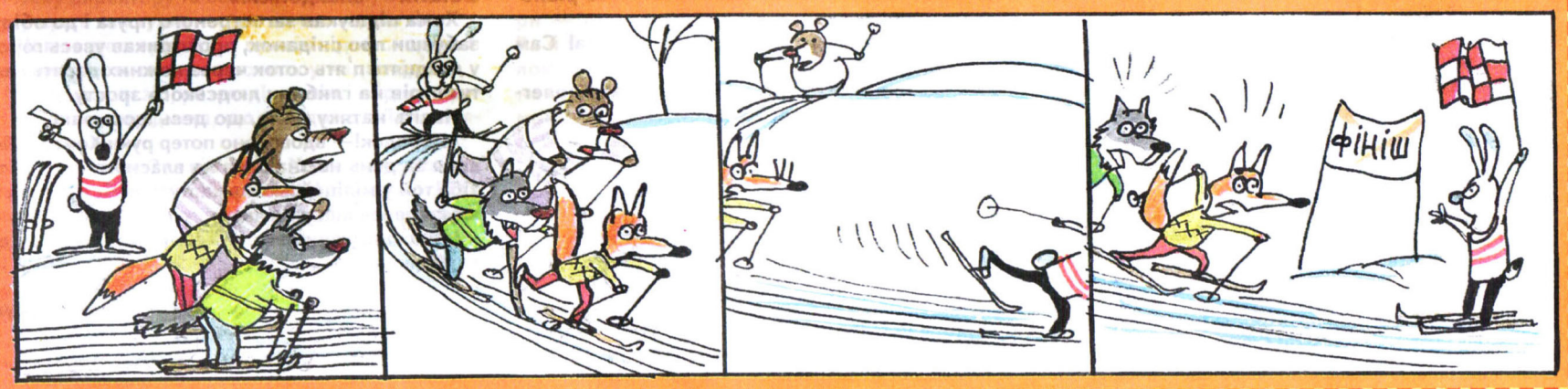

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СКОРОМОВКИ

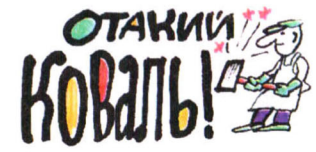

Коваль Тиміш
кував леміш,
А викував — швайку.
Не знав Тиміш,
що перш,
ніж кувати,
Треба міркувати.

Сама б підлога
не підмелася.
Її підмела
мала Мелася.

Якби муха мала вуха
такі, як в слона,
То слухала б
і слухала б
Цілий день вона,
Як гудуть вгорі
джмелі-дударі.

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

м. Донецьк.

Йде у котиків
навчання.
Нині в них урок...
нявчання.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ЧОРНИЙ ГУМОР

Георгій МАЙОРЕНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

Олег ГУЦОЛ

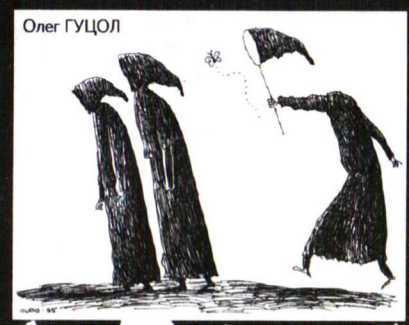

Андрій САЄНКО

Усмішки з конверта

САМА ПРИЙДЕ

— Сусіде, ваша корова на моєму городі їсть капусту, негайно виженіть!

— І чого за нею ганятись! Наїсться, сама прийде...

НЕ ДОГОДИШ

Чоловік розбив тарілку. А жінка давай на нього бурчати.

— Ну от,— розвів руками чоловік,— і нічого не роблю, — тобі не до вподоби, і зроблю щось, — знов не так...

БЕЗ НАДІЇ

Жінка приміряє в крамниці плаття.

— Подобається?— питається чоловіка.

— А якщо я скажу «ні», то ти що, не купиш його?!

СПРАВА ВИХОВАННЯ

— Тату! Скільки ви мене виховувати будете, я вже давно виріс!

— Ось, синку, женишся, тоді я зі спокійною душею справу твого виховання передам у руки твоєї дружини.

СОН

— Знаєш, люба, мені сьогодні вищий сон приснився, ніби начальник звільнив мене з роботи.

— О Боже! То ти тепер переживаєш, що він і справді тебе може звільнити?

— Уже звільнив. Збудив і звільнив.

ДУХ ПРОТИРІЧЧЯ

— Люба, тримайся, я тобі зараз таке скажу! Розумієш, у мене є коханка.

— То й що?

— Ти не зрозуміла, я завів собі коханку.

— Будь ласка.

— І ти не проти...

— Абсолютно!

— Нічого не розумію... Для чого ж тоді я її заводив?!

ТИША

— Коли моя дружина сердиться, то не розмовляє зі мною.

— Щастить тобі, тишею коли-небудь насолоджуєшся!

— Де там! Вона ж тоді весь час теревенить по телефону з подругами про те, який я негідник!

ГОЛОС

— Жах! Жах! У мене пропав голос!

— Ну то й не обов'язково про це кричати на всю вулицю.

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль на Київщині.

Друже Перче!

В усьому світі заговорили про нашу країну. Мої друзі і знайомі пишуть із-за кордону: «Ми пишаємося вами, українці!» Я ж розкриваю паспорт і кажу: «Мабуть, було мало гордості за свою націю у тих, хто запропонував ліквідувати у цьому документі графу — національність». А чи не варто поновити її? Тим більше, що планується випуск паспортів нового зразка. А хто не захоче зазначати свою національність, нехай не зазначає...

Іван ЧУПРИНА.

м. Черкаси.

Олексій КОХАН

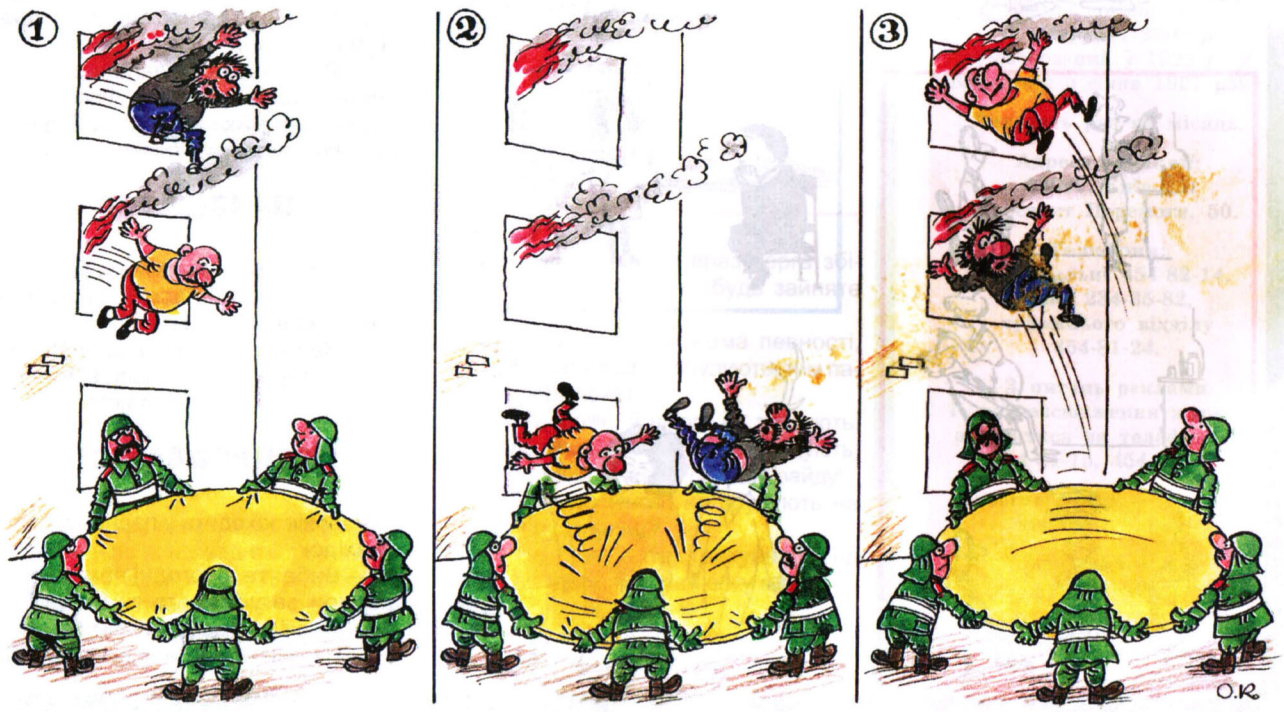

✻ СКАНВОРД ✻ Склав М. ШИПШИНА ✻ СКАНВОРД ✻

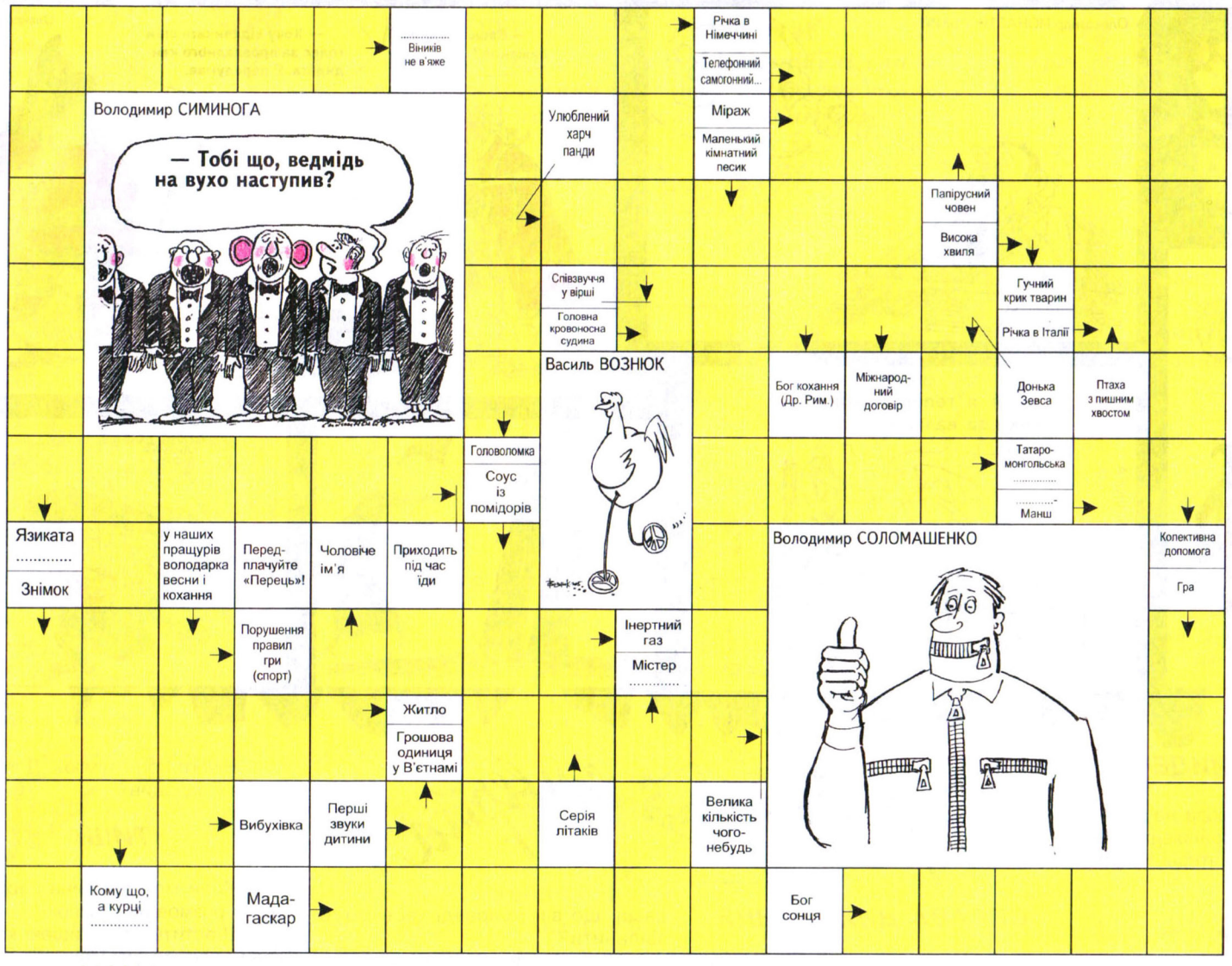

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

Євро, Європа, папір, пірат, атлас, ласка, кагор, Гордій, дійка, казна, знак, кріп, «Ріпка», каток, токар, аркан, кантон, тоннаж, наждак, Дакар, арго, гонор, норд.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Лоб. 2. Конопель. 3. Калина. 4. Колесо. 5. Груші. 6. Баран. 7. Кіт. 8. Зайця.

У виділеній вертикалі: бокогрій.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

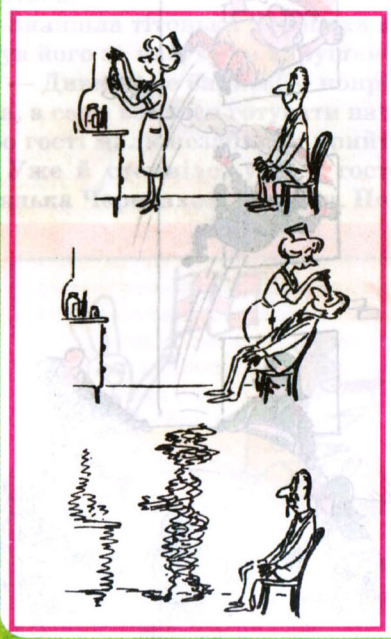

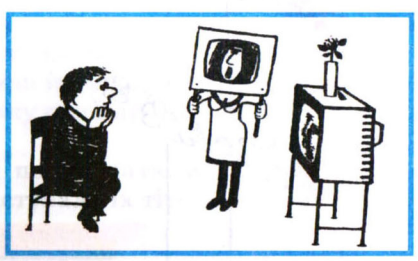

Інтерсмішинки

ДЕ?..

Фріона поїхала у відрядження, а через два дні чоловік ударив їй телеграму — питав, де вона тримає виделки та ножі. Телеграма від Фріони була: «Треба спати вдома». За тиждень чоловік знову б'є телеграму: «Де наші ножі й виделки?» Фріона знову відповіла: «Треба спати вдома». Коли через три тижні повернулася, чоловік спитав:

— Ти що, не могла нормально відповісти мені, де в нас виделки, ложки й ножі лежать?

— Я ж тобі відповідала, що треба спати вдома,— сказала Фріона і зісмикнула з ліжка покривало. Під ним лежали і виделки, і ложки, і ножі.

ПРИВІТАВСЯ

В метро Джон питається Джіма:

— Хто це отой чоловік, із яким ти так ввічливо привітався?

— Не маю жодного уявлення. Чекай-но, зараз подивимося в його гаманець — може, там є його візитка.

ПОМІРКОВАНІСТЬ

Чоловік заходить у паризьке бюро знахідок.

— Вибачте, сьогодні вам не приносили загубленого гаманця?

— Зі скількома франками?

— Ну, двісті-триста мені вистачить.

ЗАЙНЯТІСТЬ

Малий Джіно заходить до кімнати, де батько дивиться баскетбольну телепередачу.

— Що треба?

— Сказати тобі на добраніч.

— Зараз я зайнятий. Скажеш це мені завтра вранці.

НЕВЧАСНО

— Готовий мій костюм?— питає Джоел свого кравця..

— Ні.

— Але ж він мав бути готовий іще вчора!

— Чому ж ви вчора не прийшли?

ВТІШИВСЯ

При обході лікар каже Куперові:

— Поверніться. Ви лежите ногами на подушці.

— О, чудово! Я думав, що у мене болить голова, а то, виявляється, були ноги.

БО ВІН ТЕЖ...

— Раймонде, ти був у Гваделупі?..

— Ні.

— Ну, тоді ти, певно, знаєш Ділона, бо він теж там не бував.

Підготував Д. МИТЮК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

На передодні року Півня, який, до речі, за східним календарем настає саме в лютому, ми надрукували малюнок М. Капусти з м. Донецька: перед телевізором сидять півень і курка і дивляться концерт — співають яйця. А точніше ті, хто з отих яєць ще не вилупився.

Наші читачі, яким пропонувалося зробити дотепний підпис до карикатури, у своїх листах погоджуються з художником — сьогодні на естраді співають навіть безголосі. Були б гроші! А за великі гроші вам таку фанеру «склеять»!

Під неї можуть «співати» навіть німі.

Але не тільки над співаками жартують читачі.

Журі відзначило у цьому турі такі підписи: ***«Півень: Люба, а чи не здається тобі, що оте ліве яйце пікає не по-курячому, а по-качиному?»*** **Максима ЛОБА з смт Золочів на Харківщині;** ***«Виступає переможець «Пісні року-2004» — гурт «Веселі яйця»!*** **В'ячеслава ШИМАНСЬКОГО з м. Бобринця на Кіровоградщині,** та ***«Курка: «Як ти можеш слухати оцей «реп»?!!*** **Олександра ЗАДИРАКИ з м. Фастова на Київщині.**

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА.

На переможців чекають призи!

Сусід по спеціальності агроном, а за фахом придурок».

(Зі скарги).

«Дружина обізвала мене алкоголіком, а я її нецензурним словом, яке в перекладі на літературну мову складається із п'яти букв».

(Із пояснення).

«Якщо ви знаєте місце перебування мого чоловіка Грицюка Миколи Федоровича, і його коханки, то перекажіть йому що дві труни я вже замовила».

(Із листів до редакції).

«В селі Ліщина продається хата з усіма удобствами в радіусі 40 метрів».

«Продам корову. Ціна корови, і надої молока договірні».

«Всім, хто вчасно не сплатить за електроенергію, буде зроблено «обрізаніє»!

(Із оголошень).

Надіслав Петро КОХАН.

с. Івахни
Черкаської області.

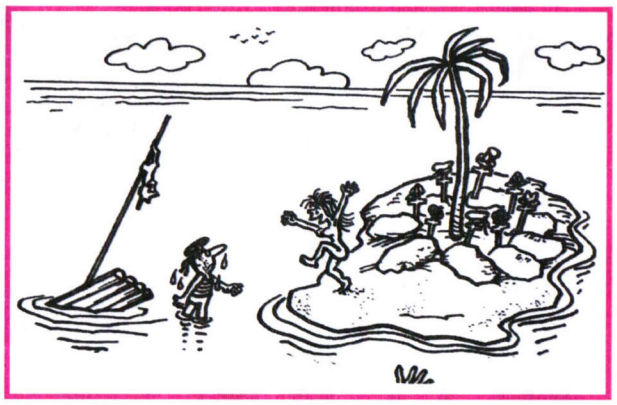

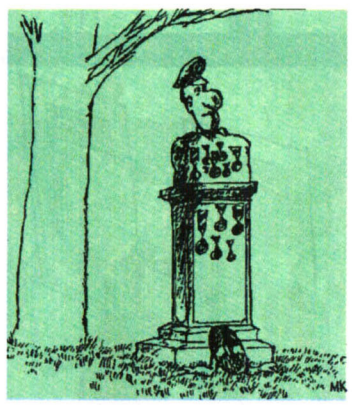

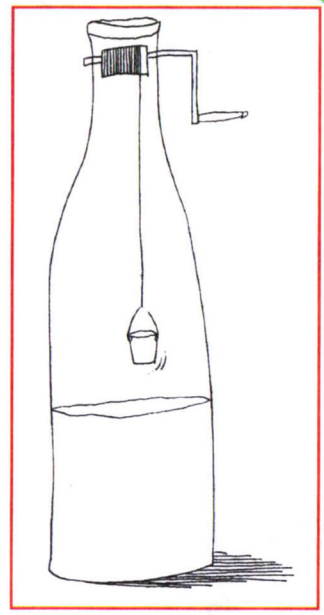

Януш ОСЕНКА

Черга

— Вибачте, чи не скажете, чого ви тут стоїте?

— Тримаю собі місце в черзі.

— Тримаєте місце? Але ж тут нема жодної черги! Ви абсолютно сам-один!

— Сам, бо перший зайняв чергу.

— Цікаво... Та чого ви надумалися зайняти чергу на цій зовсім пустій місцині?

— Зараз місце і справді пусте, але місто швидко розростається. Вочевидь, тут щось збудують.

— А що збудують.

— Не маю жодного уявлення.

— Тоді чого ж ви тримаєте місце в черзі, якої нема?

— Хто зна, важко мені це вам пояснити. Але ж не вадить людині зайняти собі десь місце. А раптом тут збудують автозаправну станцію, чи «Макдональдс», чи супермаркет, а той же може сезонно знизити ціни на товари — і тоді враз черга збіжиться! І в мене вже буде зайняте місце.

— Гаразд, але ж нема певності, що тут узагалі щось збудують, тим паче супермаркет.

— Ну, може, й нічого не збудують, правда ваша. Але якщо таки збудують, — я перший у черзі і перший зайду!

— А якщо нічого не збудують на цьому пустирищі?

— Не біда, я підстрахувався: на всяк випадок зайняв чергу ще на кількох отаких місцинах.

Переклад із польської.

ПЕРЕЦЬ № 2 (1547)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 02.03.2005.
Підписано до друку 09.03.2005.
Формат 70x108[1]/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11950 прим.
Зам. 0110502.
Ціна договірна.
© «Перець» 2005 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Козацькому роду нема переводу!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Ворогів багато?
— Та як хмара!
— А хмара яка?
— Та, як ота!

— Син пише: «Влаштувався непогано. Султан платить справно. Працюю яничаром».

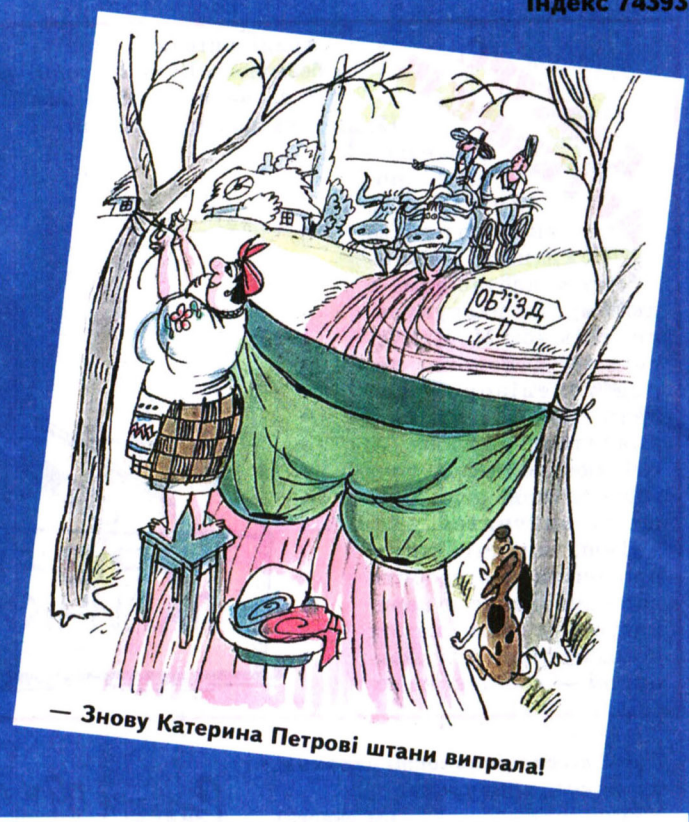

— Знову Катерина Петрові штани випрала!

— Бачу, пора нам у похід на супостата вирушати...

— Не туди, хлопці! Доженіть отого, що пироги украв!

— Ніч була темна, хоч око виколи!..

— Не розумію... Ми ж лише одного писаря вибирали, а їх он скільки розплодилося!

— Не козак, а орел!
— Еге ж, добре літає, коли його біля чужої жінки застукають.

4 820012 960675 02

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО, ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!